

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal bestemmelserne i direktiv 2009/72/EF⁽¹⁾, og i særdeleshed artikel 3, stk. 5 og 6, samt artikel 28, fortolkes således, at et system oprettet og drevet af en privat aktør, som et begrænset antal produktions- og forbrugsenheder er tilkoblet, og der selv er tilkoblet det offentlige net, nødvendigvis udgør et elektricitetsnet og således et »distributionssystem« som omhandlet i direktivet, uden mulighed for fra denne klassificering at undtage private systemer med sådanne karakteristika, der blev oprettet inden direktivets ikrafttræden og oprindeligt var bestemt til egenproduktion?
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, består den eneste mulighed i henhold til direktivet for at tage højde for de særlige forhold med hensyn til et privat elektricitetsnet da i, at dette net henhører under kategorien af lukkede distributionssystemer som omhandlet i direktivets artikel 28, eller kan den nationale lovgiver fastsætte en anden kategori af distributionssystemer, som er omfattet af en forenklet regulering, der adskiller sig fra reguleringen af lukkede distributionssystemer?
- 3) Uanset besvarelsen af de foregående spørgsmål, skal direktivet da fortolkes således, at de i artikel 28 omhandlede lukkede distributionssystemer under alle omstændigheder har pligt til at tillade tilkobling af tredjeparter?
- 4) Uanset besvarelsen af de foregående spørgsmål, kan den nationale lovgiver på grundlag af klassificeringen af et privat elektricitetsnet som et lukket distributionssystem som omhandlet i artikel 28 i direktiv 2009/72/EF da med hensyn til dette system fastsætte alene de undtagelser fra de almindelige bestemmelser om distributionssystemer, som udtrykkeligt er nævnt i direktivets artikel 28 og artikel 26, stk. 4, eller kan eller skal medlemsstaten — i lyset af 29. og 30. betragtning til direktivet — da fastsætte yderligere undtagelser fra anvendelsen af de almindelige bestemmelser om distributionssystemer med henblik på varetagelse af de i ovenstående betragtninger angivne formål?
- 5) Såfremt Domstolen måtte finde, at en medlemsstat kan eller skal indføre bestemmelser, som tager højde for de særlige forhold med hensyn til lukkede distributionssystemer, er bestemmelserne i direktiv 2009/72/EF — og i særdeleshed 29. og 30. betragtning hertil, artikel 15, stk. 7, artikel 37, stk. 6, litra b), og artikel 26, stk. 4 — da til hinder for nationale bestemmelser, såsom de i den foreliggende sag relevante, hvorefter lukkede distributionssystemer omfattes af bestemmelser om lastfordeling og adskillelse, som er identiske med reguleringen af offentlige net, og som med hensyn til generelle omkostninger forbundet med el-systemet fastsætter, at betaling af de respektive afgifter delvis skal stå i rimeligt forhold til elektricitetsforbruget inden for det lukkede system?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT L 211, s. 55).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 23. maj 2017 — Bashar Ibrahim mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-297/17)

(2017/C 309/26)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bashar Ibrahim

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er overgangsbestemmelsen i artikel 52, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU⁽¹⁾ til hinder for anvendelsen af en national bestemmelse, som udgør en gennemførelse af bemyndigelsen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32/EU, der er udvidet i forhold til den tidligere bestemmelse, og hvorefter en ansøgning om international beskyttelse skal afvises, når ansøgeren er blevet indrømmet subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat, såfremt den nationale bestemmelse i mangel af en national overgangsbestemmelse også finder anvendelse på ansøgninger, som er indgivet før den 20. juli 2015?

Tillader overgangsbestemmelsen i artikel 52, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU medlemsstaterne at gennemføre den udvidede bemyndigelse i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32/EU med tilbagevirkende kraft med den konsekvens, at også asylansøgninger, som er indgivet før den nationale gennemførelse af denne udvidede bemyndigelse, men som på tidspunktet for gennemførelse endnu ikke er endeligt afgjort, skal afvises?

- 2) Indrømmer artikel 33 i direktiv 2013/32/EU medlemsstaterne en ret til at vælge, om de vil afvise at behandle en asylansøgning på grund af anden international kompetence (Dublinforordningen) eller i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er EU-retten til hinder for, at en medlemsstat kan afvise at behandle en ansøgning om international beskyttelse på grund af indrømmelse af subsidiær beskyttelse i en anden medlemsstat som gennemførelse af bemyndigelsen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32/EU, når
  - a) ansøgeren begærer en forbedring af den subsidiære beskyttelse, som er blevet ham indrømmet i en anden medlemsstat (tilkendelse af flygtningestatus), og asylsagen i den anden medlemsstat var behæftet med systemmæssige mangler og fortsat er det eller
  - b) udformningen af den internationale beskyttelse, navnlig levevilkårene for personer, som er berettiget til subsidiær beskyttelse, i den anden medlemsstat, som allerede har indrømmet ansøgeren subsidiær beskyttelse,
    - er i strid med artikel 4 i chartret om grundlæggende rettigheder henholdsvis EMRK's artikel 3 eller
    - ikke opfylder kravene i artikel 20 ff. i direktiv 2011/95/EU, uden dog at være i strid med chartrets artikel 4 henholdsvis EMRK's artikel 3?
- 4) Såfremt det tredje spørgsmål, litra b), besvares bekræftende: Gælder dette også i tilfælde, hvor personer, som er berettiget til subsidiær beskyttelse, ikke sikres eksistenssikrende ydelser eller i forhold til andre medlemsstater kun i væsentligt begrænset omfang, men de hvad dette angår ikke behandles anderledes end denne medlemsstats egne statsborgere?
- 5) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende:
  - a) Finder Dublin III-forordningen anvendelse i en sag om indrømmelse af international beskyttelse, når asylansøgningen er indgivet før den 1. januar 2014, men anmodningen om tilbagetagelse først er indgivet efter den 1. januar 2014, og ansøgeren tidligere (i februar 2013) allerede har fået subsidiær beskyttelse i den anmodede medlemsstat?
  - b) Følger det som en uskreven regel af Dublinreglerne, at ansvaret overgår til den medlemsstat, som anmoder om tilbagetagelse af en ansøger, når den anmodede ansvarlige medlemsstat har afslået anmodningen om tilbagetagelse i henhold til Dublinreglerne, som var fremsat inden for fristen, og i stedet har henvist til en mellemstatslig tilbagetageaftale?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26.6.2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT L 180, s. 60).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Berlin (Tyskland) den 23. maj 2017 —
VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte von
Medienunternehmen mbH mod Google Inc.**

(Sag C-299/17)

(2017/C 309/27)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte von Medienunternehmen mbH